

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 585

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่ยำเลย
เลิกจ้างโจทก์มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิฉินัดกรณืค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือ
บำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศช ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ค่าชดเชยเป็นเงินที่ยำเลยซึ่งเป็น
นายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิฉินัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่
โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสม
หรือบำเหน็จพิเศษ ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อ
ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลย ชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิฉินัดชำระหนี้ นับ
แต่วันฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2512 จำเลยจ้างโจทก์เป็นพนักงานประจำ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการส่วนสารบรรณและทรัพย์สินควบคุมดูแลและบริหารเฉพาะหน่วยคลังพัสดุ ได้รับเงินเดือนอัตราสุดท้ายและเงินช่วยเหลือค่าครองชีพเป็นเงิน เดือนละ 29,670 บาทกำหนดจ่ายทุกวันที่ 25 ของเดือน วันที่ 28 สิงหาคม 2539 จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่มีความผิด และไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัสเป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหายนับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึง เดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จและออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะโจทก์จงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหายฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรงทุจริตต่อหน้าที่และกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย โดยก่อนปี 2539 ขณะโจทก์ทำงานหน้าที่หัวหน้าแผนกคลังพัสดุได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ทุจริตต่อหน้าที่นำทรัพย์สินของจำเลยหรือสิ่งให้ผู้อื่นบังคับบัญชานำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไปขายแก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว หรือนำทรัพย์สินเหล่านั้นไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลอื่นต่อมาเดือนพฤษภาคม 2539 ถึงเดือนมิถุนายน 2539 โจทก์แจ้งให้ผู้รับเหมาขนส่งพัสดุภัณฑ์ของจำเลยปราศารับเหมาให้สูงขึ้นทั้งที่ยังไม่ครบกำหนดและโจทก์ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โจทก์นำบุคคลภายนอกเข้าไปในคลังพัสดุซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของจำเลยโดยไม่

ได้รับอนุญาตจากจำเลย โจทก์กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ช่มชู้ผู้ใต้บังคับบัญชา จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าว จำเลยไม่ต้องจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลย เป็นกรณีร้ายแรงกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกไปสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า คำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางที่ว่า จากการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยไม่พบว่า มีทรัพย์สินของจำเลยหายไป จึงฟังไม่ได้ว่า โจทก์นำทรัพย์สินของจำเลยไปขาย เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานในสำนวน และเป็นคนละเรื่องกับประเด็นที่โจทก์กับจำเลยพิพาทกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่า โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ นั้น จำเลยให้การต่อสู้คดีอ้างว่า โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่โดยนำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไปขายให้แก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และในชั้นพิจารณาคดีจำเลยก็นำสืบว่า ขณะที่โจทก์ทำหน้าที่หัวหน้าแผนกคลังพัสดุ โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่นำกระดาษชำระของจำเลยที่เก็บไว้ในคลังสินค้าไปขายนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และนำทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลย เช่น พัดลมดูดอากาศ และกระเป๋าน้ำดื่มของสตรีไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ฉะนั้น การที่ศาลแรงงานกลางพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบว่า กระดาษชำระที่นำไปขายเป็นของนายเสถียร เตชะไพบูลย์ อดีตกรรมการผู้จัดการของจำเลยซึ่งฝากไว้ในคลังพัสดุของจำเลยและมอบให้โจทก์นำไปขายแล้วเอาเงินมาเป็นสวัสดิการสำหรับพนักงาน ประกอบกับการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยก็ไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินของจำเลยสูญหายไปแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า ขณะที่โจทก์ทำงานเป็นหัวหน้าคลังพัสดุของจำเลย ได้ใช้ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ ทุจริตต่อหน้าที่นำเอาทรัพย์สินของจำเลยไปขายเป็นประโยชน์ส่วนตนนั้น จึงเป็นการวินิจฉัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในสำนวน และเป็นไปตามประเด็นข้อพิพาทที่กำหนดไว้ มิใช่เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานและเป็นคนละเรื่องกับประเด็นข้อพิพาทคำพิพากษาศาลแรงงานกลางในประเด็นข้อนี้ชอบด้วยกฎหมายแล้วมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์สำหรับค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเพียงใด เห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไป (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบ

ดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิคนัดชำระหนี้ สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปี อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิคนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้นไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่นับแต่วันเลิกจ้างและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิคนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป

ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิคนัดจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้าง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง คุณบัญญัติฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543นาย สมพล ลรรพรัตน์โจทก์ธนาคาร เอเชีย จำกัด (มหาชนจำเลย ป.พ.พ. ม. 224 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31, ข้อ 32ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดกรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิคนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษ ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ ในทันทีที่นับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลย ชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิคนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2512 จำเลยจ้างโจทก์เป็นพนักงานประจำ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการส่วนสารบรรณและทรัพย์สินควบคุมดูแลและบริหารเฉพาะหน่วยคลังพัสดุ ได้รับเงินเดือนอัตราสุดท้ายและเงินช่วยเหลือค่าครองชีพเป็นเงิน เดือนละ 29,670 บาทกำหนดจ่ายทุกวันที่ 25 ของเดือน วันที่ 28 สิงหาคม 2539 จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่มีความผิด และไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7 ของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัสเป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหายนับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึง เดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจผิคนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จและออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะโจทก์จงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหายฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง

ทุจริตต่อหน้าที่และกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย โดยก่อนปี 2539 ขณะโจทก์ทำงานหน้าที่หัวหน้าแผนกคลังพัสดุได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ทุจริตต่อหน้าที่นำทรัพย์สินของจำเลยหรือสิ่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชานำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไปขายแก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว หรือนำทรัพย์สินเหล่านั้นไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลอื่นต่อมาเดือนพฤษภาคม 2539 ถึงเดือนมิถุนายน 2539 โจทก์แจ้งให้ผู้รับเหมาขนส่งพัสดุภัณฑ์ของจำเลยปรับราคารับเหมาให้สูงขึ้นทั้งที่ยังไม่ครบกำหนดและโจทก์ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โจทก์นำบุคคลภายนอกเข้าไปในคลังพัสดุซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากจำเลย โจทก์กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ข่มขู่ผู้ใต้บังคับบัญชา จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าว จำเลยไม่ต้องจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลย เป็นกรณีร้ายแรงกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกไปสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า คำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางที่ว่า จากการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยไม่พบว่ามีทรัพย์สินของจำเลยหายไป จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์นำทรัพย์สินของจำเลยไปขาย เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานในสำนวน และเป็นคนละเรื่องกับประเด็นที่โจทก์กับจำเลยพิพาทกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่นั้นจำเลยให้การต่อสู้คดีอ้างว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่โดยนำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไปขายให้แก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว และในชั้นพิจารณาคดีจำเลยก็นำสืบว่าขณะที่โจทก์ทำหน้าที่หัวหน้าแผนกคลังพัสดุ โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่นำกระดาษาชำระของจำเลยที่เก็บไว้ในคลังสินค้าไปขายนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว และนำทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลย เช่น พัดลมดูดอากาศ และกระเป๋านิปปของสตรีไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ฉะนั้น การที่ศาลแรงงานกลางพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบว่า กระดาษาชำระที่นำไปขายเป็นของนายเสถียร เตชะไพบูลย์ อดีตกรรมการผู้จัดการของจำเลยซึ่งฝากไว้ในคลังพัสดุของจำเลยและมอบให้โจทก์นำไปขายแล้วเอาเงินมาเป็นสวัสดิการสำหรับพนักงาน ประกอบกับการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยก็ไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินของจำเลยสูญหายไปแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า ขณะที่โจทก์ทำงานเป็นหัวหน้าคลังพัสดุของจำเลย ได้ใช้ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ ทุจริตต่อหน้าที่นำเอาทรัพย์สินของจำเลยไปขายเป็นประโยชน์ส่วนตัวนั้น จึงเป็นการวินิจฉัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในสำนวน และเป็นไปตามประเด็นข้อพิพาทที่กำหนดไว้ มิใช่เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานและเป็นคนละเรื่องกับประเด็นข้อพิพาทคำพิพากษาศาลแรงงานกลางในประเด็นข้อนี้ชอบด้วยกฎหมาย

แล้วมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์สำหรับค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเพียงใด เห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไป (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้ สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปี อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้น ประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษนั้นไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้างและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป

ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้าง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง(ปัญหา สุทธิคดี-สละ เทศร่ำพรรณ-รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์)แหล่งที่มาเนติบัณฑิตยสภาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้น หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2512 จำเลยจ้างโจทก์เป็นพนักงานประจำ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการส่วนสารบรรณและทรัพย์สินควบคุมดูแลและบริหารเฉพาะหน่วยคลังพัสดุ ได้รับเงินเดือนอัตราสุดท้ายและเงินช่วยเหลือค่าครองชีพเป็นเงิน เดือนละ 29,670 บาทกำหนดจ่ายทุกวันที่ 25 ของเดือน วันที่ 28 สิงหาคม 2539 จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่มีความผิด และไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัสเป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหายนับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึงเดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลยจงใจผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จและออกหนังสือรับรองการผ่านงานแก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะโจทก์จงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง ทุจริตต่อหน้าที่และกระทำผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย โดยก่อนปี 2539 ขณะโจทก์ทำงานหน้าที่หัวหน้าแผนกคลังพัสดุได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวง

หาประโยชน์โดยมิชอบ ทุจริตต่อหน้าที่นำทรัพย์สินของจำเลยหรือสั่งให้ผู้ได้บังคับบัญชานำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนคลังพัสดุไปขายแก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว หรือนำทรัพย์สินเหล่านั้นไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลอื่นต่อมาเดือนพฤษภาคม 2539 ถึงเดือนมิถุนายน 2539 โจทก์แจ้งให้ผู้รับเหมาขนส่งพัสดุภัณฑ์ของจำเลยปรับราคารับเหมาให้สูงขึ้นทั้งที่ยังไม่ครบกำหนดและโจทก์ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โจทก์นำบุคคลภายนอกเข้าไปในคลังพัสดุซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากจำเลย โจทก์กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ช่มชู้ผู้ได้บังคับบัญชา จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าว จำเลยไม่ต้องจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้องศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและตุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยออกไปสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า คำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางที่ว่า จากการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยไม่พบว่ามีทรัพย์สินของจำเลยหายไป จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์นำทรัพย์สินของจำเลยไปขาย เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานในสำนวน และเป็นคนละเรื่องกับประเด็นที่โจทก์กับจำเลยพิพาทกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่นั้นจำเลยให้การต่อสู้คดีอ้างว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่โดยนำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนคลังพัสดุไปขายให้แก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และในชั้นพิจารณาคดีจำเลยก็นำสืบว่าขณะที่โจทก์ทำหน้าที่หัวหน้าแผนคลังพัสดุ โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่นำกระดาษชำระของจำเลยที่เก็บไว้ในคลังสินค้าไปขายนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และนำทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลย เช่น พัดลมดูดอากาศ และกระเป๋านิปปของสตรีไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ฉะนั้น การที่ศาลแรงงานกลางพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบว่า กระดาษชำระที่นำไปขายเป็นของนายเสถียร เตชะไพบูลย์ อดีตกรรมการผู้จัดการของจำเลยซึ่งฝากไว้ในคลังพัสดุของจำเลยและมอบให้โจทก์นำไปขายแล้วเอาเงินมาเป็นสวัสดิการสำหรับพนักงาน ประกอบกับการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยก็ไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินของจำเลยสูญหายไปแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า ขณะที่โจทก์ทำงานเป็นหัวหน้าคลังพัสดุของจำเลย ได้ใช้ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ ทุจริตต่อหน้าที่นำเอาทรัพย์สินของจำเลยไปขายเป็นประโยชน์ส่วนตัวนั้น จึงเป็นการวินิจฉัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในสำนวน และเป็นไปตามประเด็นข้อพิพาทที่กำหนดไว้ มิใช่เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานและเป็นคนละเรื่องกับประเด็นข้อพิพาทคำพิพากษาศาลแรงงานกลางในประเด็นข้อนี้ชอบด้วยกฎหมายแล้วมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยให้แก่โจทก์

สำหรับค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเพียงใด เห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัดอัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่าให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไปนี้ (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้ สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปี อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษนั้น ประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษนั้นไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้างและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป

ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้าง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3476/2543 นาย สมพล ลรรพรัตน์ โจทก์ธนาคาร เอเชีย จำกัด (มหาชน) จำเลย ป.พ.พ. ม. 224 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31, ข้อ 32 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดกรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษไว้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษ ไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลย ชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2512 จำเลยจ้างโจทก์เป็นพนักงานประจำ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการส่วนสารบรรณและทรัพย์สินควบคุมดูแลและบริหารเฉพาะหน่วยคลังพัสดุ ได้รับเงินเดือนอัตราสุดท้ายและเงินช่วยเหลือค่าครองชีพเป็นเงิน เดือนละ 29,670 บาทกำหนดจ่ายทุกวันที่ 25 ของเดือน วันที่ 28 สิงหาคม 2539 จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่มีความผิด และไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 178,020 บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 29,670 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 11,268 บาท พร้อมค่าเสียหายนับแต่วันทำงานเป็นเวลา 27 ปี เป็นเงิน 801,090 บาท ค่าเสียหายที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จสะสม ณ สิ้นงวดเดือนสิงหาคม 2539 เป็นเงิน 298,742.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยของจำเลย ค่าเสียหายสำหรับ

ค่าจ้างเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม 2539 รวม 4 เดือน และโบนัสเป็นเงิน 197,147.50 บาท ค่าเสียหายนับแต่เดือนมกราคม 2540 ถึง เดือนธันวาคม 2549 เป็นเวลา 10 ปี เป็นเงิน 7,488,194.03 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อ 7 วันและต่อปีนับแต่วันที่จำเลย จงใจผิดนัดชำระเงินจากต้นเงินข้างต้นทั้งหมดจนกว่าจะชำระเสร็จและออกหนังสือรับรองการผ่าน งานแก่โจทก์จำเลยให้การว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะโจทก์จงใจทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง ทุจริตต่อหน้าที่และกระทำผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย โดยก่อนปี 2539 ขณะโจทก์ทำงานหน้าที่ หัวหน้าแผนกคลังพัสดุได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ทุจริตต่อหน้าที่นำ ทรัพย์สินของจำเลยหรือส่งให้ผู้ใดบังคับบัญชานำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไป ขายแก่บุคคลภายนอกและนำเงินไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว หรือนำทรัพย์สินเหล่านั้นไปใช้เป็น ประโยชน์ส่วนตัวหรือบุคคลอื่นต่อมาเดือนพฤษภาคม 2539 ถึงเดือนมิถุนายน 2539 โจทก์แจ้งให้ ผู้รับเหมาขนส่งพัสดุภัณฑ์ของจำเลยปรับราคารับเหมาให้สูงขึ้นทั้งที่ยังไม่ครบกำหนดและโจทก์ไม่ มีหน้าที่เกี่ยวข้อง โจทก์นำบุคคลภายนอกเข้าไปในคลังพัสดุซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของจำเลยโดยไม่ ได้รับอนุญาตจากจำเลย โจทก์กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา ช่มชู้ผู้ใดบังคับบัญชา จำเลยจึง เลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าว จำเลยไม่ต้องจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า โจทก์จงใจทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้าง ได้รับความเสียหาย ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลย เป็นกรณีร้ายแรงกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยและทุจริตต่อหน้าที่ และการที่จำเลย เลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยเป็นเงิน 178,020 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงิน 11,268 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ 28 สิงหาคม 2539) กับจ่ายสินจ้าง แทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงิน 29,670 บาท เงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเป็นเงิน 65,274 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเป็นเงิน 770,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในเงินต้นแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ โจทก์ ให้จำเลยออกใบสำคัญแสดงการทำงานของโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 585 ให้แก่โจทก์ด้วย คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี แรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า คำวินิจฉัยของ ศาลแรงงานกลางที่ว่า จากการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยไม่พบว่ามีทรัพย์สินของจำเลยหายไป จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์นำทรัพย์สินของจำเลยไปขาย เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานในสำนวน และเป็นคนละเรื่องกับประเด็นที่โจทก์กับจำเลยพิพาทกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ใน ประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่นั้นจำเลยให้การต่อสู้คดีอ้างว่าโจทก์ ทุจริตต่อหน้าที่โดยนำทรัพย์สินของจำเลยซึ่งอยู่ในแผนกคลังพัสดุไปขายให้แก่บุคคลภายนอกและ นำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และในชั้นพิจารณาคดีจำเลยก็นำสืบว่าขณะที่โจทก์ทำหน้าที่ หัวหน้าแผนกคลังพัสดุ โจทก์ทุจริตต่อหน้าที่นำกระดาษชำระของจำเลยที่เก็บไว้ในคลังสินค้าไป ขายนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และนำทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลย เช่น พัดลมดูดอากาศ และ กระเป๋าน้ำดื่มของสตรีไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ฉะนั้น การที่ศาลแรงงานกลางพิจารณา พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบว่า กระดาษชำระที่นำไปขายเป็นของนายเสถียร เตชะไพฑูริย์ อดีตกรรมการผู้จัดการของจำเลยซึ่งฝากไว้ในคลังพัสดุของจำเลยและมอบให้โจทก์นำไปขายแล้ว

เอาเงินมาเป็นสวัสดิการสำหรับพนักงาน ประกอบกับการตรวจสอบคลังพัสดุของจำเลยก็ไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินของจำเลยสูญหายไปแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า ขณะที่โจทก์ทำงานเป็นหัวหน้าคลังพัสดุของจำเลย ได้ใช้ตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ ทุกจริตต่อหน้าที่นำเอาทรัพย์สินของจำเลยไปขายเป็นประโยชน์ส่วนตัวนั้น จึงเป็นการวินิจฉัยพยานหลักฐานตามที่ปรากฏในสำนวน และเป็นไปตามประเด็นข้อพิพาทที่กำหนดไว้ มิใช่เป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อพยานหลักฐานและเป็นคนละเรื่องกับประเด็นข้อพิพาทคำพิพากษาศาลแรงงานกลางในประเด็นข้อนี้ชอบด้วยกฎหมายแล้วมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์สำหรับค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษเพียงใด เห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 31 วรรคหนึ่ง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์กำหนดว่า ถ้านายจ้างผิดนัดในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุด ให้นายจ้างจ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผิดนัด อัตราร้อยละ 15 ต่อปี และข้อ 32 กำหนดว่า ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างแก่ลูกจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานสำหรับวันหยุดต่อไปนี้ (3) วันหยุดพักผ่อนประจำปี ฉะนั้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดชำระหนี้ สำหรับค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปี อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ส่วนค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษนั้น ประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดไว้เป็นพิเศษ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง และค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัดจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไป ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือเงินบำเหน็จพิเศษนั้นไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้างและข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยแก่โจทก์อัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้างนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยสำหรับค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันเลิกจ้าง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

ปัญญา สุทธิบัติ · สละ เทศราพรณ · รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3476/2543>